यत्तोयत्नवान् अस्तृजत्मुमोच सबाणोमत्स्यंनाच्छिनत् परंकेवलंपस्पर्श ज्ञानवानप्यर्जुनोबलेनापूर्णइत्यर्थः ॥ २४ ॥२५॥ अभिजिति सर्वार्थसाधकेमुहूर्ते ॥ २६ ॥ २७ ॥ भगवत्प्राप्तिहर्षनिर्भरेणात्मानमेवानुवर्णयंत्याहद्वाभ्याम् तद्रंगमिति तत्तदा कलौकलस्वनौनूपुरौययोस्ताभ्यांपद्भ्यांरंगंप्राविशम् कनकेनोज्ज्वलांरत्नमालाम् निवीयप्रावृत्यपरिधायच नीवीबंधेनचकौशिकाख्येउत्तमकौशेयवस्त्रे सव्रीडोहासोयस्मिन् तद्वदनंयस्याःसाकबर्यांधृताःस्रजोययासा ॥ २८ ॥ उरवःकुंतलायस्मिन् कुंडलयोस्त्विषोययोस्तेगंडस्थलेयस्मिन्तच्चतच्च शिशिरः संतापहारोहासोयेषु

मत्स्याभासंजलेवीक्ष्यज्ञात्वाचतदवस्थितिम् ॥ पार्थोयत्तोऽस्तृजद्बाणंनाच्छिनत्पस्पृशेपरम् ॥ २४ ॥ राजन्येषुनिवृत्तेषुभग्नमानेषुमानिषु ॥ भगवान्धनुरादायसज्जंकृत्वाऽथलीलया ॥ २५ ॥ तस्मिन्संधायविशिखंमत्स्यंवीक्ष्यसकृज्जले ॥ छित्वेषुणापातयत्तंसूर्येचाभिजितिस्थिते ॥ २६ ॥ दिविदुंदुभयोनेदुर्जयशब्दयुताभुवि ॥ देवाश्चकुसुमासारान्मुमुचुर्हर्षविह्वलाः ॥ २७ ॥ तद्रंगमाविशमहंकलनूपुराभ्यांपद्भ्यांप्रगृह्यकनकोज्ज्वलरत्नमालाम् ॥ नूत्नेनिवीयपरिधायचकौशिकाख्येसव्रीडहासवदनाकबरीधृतस्रक् ॥ २८ ॥ उन्नीयवक्रमुरुकुंतलकुंडलत्विट्गंडस्थलंशिशिरहासकटाक्षमोक्षैः ॥ राज्ञोनिरीक्ष्यपरितःशनकैर्मुरारेरंसेऽनुरक्तहृदयानिदधेस्वमालाम् ॥ २९ ॥ तावन्मृदंगपटहाःशंखभेर्यानकादयः ॥ निनेदुर्नटनर्तक्योननृतुर्गायकाजगुः ॥ ३० ॥ एवंवृतेभगवतिमयेशेनृपयूथपाः ॥ नसेहिरेयाज्ञसेनिस्पर्धंतोहृच्छयातुराः ॥ ३१ ॥ मांतावद्रथमारोप्यहयरत्नचतुष्टयम् ॥ शार्ङ्गमुद्यम्यसन्नद्धस्तस्थावाजौचतुर्भुजः ॥ ३२ ॥

तैःकटाक्षमोक्षैःअपांगमोक्षणविलासैःअनुरक्तंहृदयंयस्याःसाहम् ॥ २९ ॥३० ॥ याज्ञसेनिहेद्रौपदि ईशेश्रीकृष्णेमयावृतेसतिस्पर्धंतःस्पर्धमानाःनन्वेवंपरमैश्वर्यंदृष्टवतांकुतःस्पर्धाऽवसरस्तत्राह हृच्छयातुराइति हृच्छयेनकामेनातुराःविवशाःकामविजृंभितास्पर्धेतिभावः ॥ ३१ ॥ हयरत्नानांचतुष्टयंयस्मिन्तंरथमुद्याभ्यांमामालिंग्य द्वाभ्यांधनुर्बाणौगृहीत्वाचतुर्भुजस्तस्थौ ॥ ३२ ॥